

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η πατριαρχία αποτελεί ένα από τα θεμέλια του κόσμου της εξουσίας και βασικό στοιχείο κοινωνικής αναπαραγωγής του. Ως γυναίκες, πέρα από την εκμετάλλευση και την καταπίεση που επιβάλλεται συνολικά στους από κάτω, βιώνουμε την καταπίεση και στο πεδίο των έμφυλων διαχωρισμών, ως μια ακόμη η μορφή καταπίεσης που απορρέει από τη δομή του κυρίαρχου συστήματος. Η ένταση της επίθεσης που δεχόμαστε σε όλα τα επίπεδα δε θα μπορούσε, λοιπόν, να είναι διαφορετική από αυτή που δεχόμαστε στο πεδίο των διακρίσεων εξαιτίας του φύλου ή και της σεξουαλικότητάς μας.

Οι σύγχρονες εκδηλώσεις της πατριαρχίας εντείνονται όσο εντείνεται η αυστημική κρίση, η επίθεση των κυρίαρχων και η προσπάθεια εκφασισμού της κοινωνίας. Τα άπειρα πρόσφατα παραδείγματα είναι σαφή. Πηγαίνοντας μερικά χρόνια πίσω στο 2012, με την διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών σε μια περίοδο μηδενικής ανοχής και εξόντωσης όποιου περιοσέει φτάνοντας στη πρόσφατη καταδίκη της 22χρονης γυναίκας στη Κόρινθο που υπερασπίστηκε τον εαυτό της απέναντι στο βιαστή της, μεσολαβούν χιλιάδες καθημερινά παραδείγματα βίας κατά των γυναικών σε διάφορα πεδία. Οι δεκάδες βιασμοί, ο εξευτελισμός και η περαιτέρω επίθεση σε γυναίκες αγωνίστριες, σε κατασταλτικές επιχειρήσεις, οι ιδιαίτερες συνθήκες εργασίας των γυναικών, το δουλεμπόριο (trafficking) είναι μόνο κάποια από αυτά, όπως αποκρυσταλλώνονται στον σύγχρονο κόσμο και διακένονται σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας. Η επίθεση στη θηλυκότητα των γυναικών αποτελεί μέχρι και σήμερα μια προσπάθεια υπενθύμισης της γυναικείας τους φύσης, ως κάτι που τους διαχωρίζει από τους άντρες και κάτι βάσει του οποίου μπορούν να καταπιεστούν και να βασανιστούν περαιτέρω από αυτούς. Η έμφυλη καταπίεση δεν είναι διαχωρισμένη από το σύνολο των υπόλοιπων μορφών καταπίεσης που απορρέουν από τη δομή και τη λειτουργία του κυρίαρχου συστήματος.

Ο αγώνας των γυναικών για την απελευθέρωσή τους από τα δεσμά της πατριαρχίας είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για το γκρέμισμα της κρατικής και καπιταλιστικής επιβολής. Γι αυτό το λόγο επιλέγουμε να συλλογικοποιηθούμε και ως γυναίκες, να οργανωθούμε, να αντισταθούμε και όλοι μαζί, με τους εργάτες, τους άνεργους, τους φοιτητές, τους μαθητές να ενώσουμε τις φωνές και τη δράση μας με όραμα μια κοινωνία ισότητας, ελευθερίας και αλληλεγγύης.

Εμπνεμόμαστε από τις μαχητικές αντιστάσεις των μαύρων γυναικών εργατριών του Αμερικάνικου Νότου του 19ου αιώνα, από την οργάνωση και το σθένος των αναρχικών συντροφισσών στην Ισπανία του '36, αλλά και από τα σύγχρονα παραδείγματα αντίστασης των γυναικών στην Τσιτάπας, την Τουρκία και τη Ρωζάβα και συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια στη πατριαρχία, το κράτος και τον καπιταλισμό...

πρωτοβουλία γυναικών ενάντια στην πατριαρχία
επικοινωνία: κάθε Τρίτη 19:00-22:00 στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87)
mail: enantiastinpatriarxia@gmail.com

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ...

Η 25Η Νοέμβρη έχει οριστεί, από τον ΟΗΕ, ημέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών. Οι σύγχρονες εκδηλώσεις της πατριαρχίας εντείνονται, όσο εντείνεται η αυστημική κρίση, η επίθεση των κυρίαρχων και η προσπάθεια εκφασισμού της κοινωνίας. Τα άπειρα πρόσφατα παραδείγματα είναι σαφή. Πηγαίνοντας μερικά χρόνια πίσω στο 2012, με την διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών σε μια περίοδο μηδενικής ανοχής και εξόντωσης όποιου περιοσέει φτάνοντας στη σύγχρονη καταδίκη της 22χρονης γυναίκας στη Κόρινθο που υπερασπίστηκε τον εαυτό της απέναντι στο βιαστή της, μεσολαβούν χιλιάδες καθημερινά παραδείγματα βίας κατά των γυναικών σε διάφορα πεδία. Οι δεκάδες βιασμοί, ο εξευτελισμός και η περαιτέρω επίθεση σε γυναίκες αγωνίστριες, σε κατασταλτικές επιχειρήσεις, οι ιδιαίτερες συνθήκες εργασίας των γυναικών, το δουλεμπόριο (trafficking) είναι μόνο κάποια από αυτά, όπως αποκρυσταλλώνονται στον σύγχρονο κόσμο και διακένονται σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας. Η έμφυλη καταπίεση δεν είναι διαχωρισμένη από το σύνολο των υπόλοιπων μορφών καταπίεσης που απορρέουν από τη δομή και τη λειτουργία του κυρίαρχου συστήματος. Ο αγώνας των γυναικών για την απελευθέρωσή τους από τα δεσμά της πατριαρχίας είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για το γκρέμισμα της κρατικής και καπιταλιστικής επιβολής. Εμπνεμόμαστε από τις μαχητικές αντιστάσεις των μαύρων γυναικών εργατριών του Αμερικάνικου Νότου του 19ου αιώνα, από την οργάνωση και το σθένος των αναρχικών συντροφισσών στην Ισπανία του '36, αλλά και από τα σύγχρονα παραδείγματα αντίστασης των γυναικών στην Τσιτάπας, την Τουρκία και τη Ρωζάβα και συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια στη πατριαρχία, το κράτος και τον καπιταλισμό...

...ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

**ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ Ο, ΤΙ ΜΑΣ ΚΑΤΑΠΙΕΖΕΙ**

πρωτοβουλία γυναικών ενάντια στη πατριαρχία

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

"Η εξέγερση του Stonewall, τα lgbtq κινήματα και η δυνατότητα επαναστατικής προοπτικής τους."

και

ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ

PRIDE

Στο Λονδίνο του 1984 μια ομάδα γκέι ακτιβιστών προσπαθεί να συγκεντρώσει χρήματα για την υποστήριξη της μεγάλης απεργίας των ανθρακωρύχων. Όταν όμως τα μέλη της χρειαστεί να μεταβούν στην Ουαλία για να συναντήσουν τους απεργούς, θα διαπιστώσουν ότι δεν είναι ακριβώς καλοδεχούμενα.

**ΤΡΙΤΗ 16/1, ΣΤΙΣ 19:30
στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο
Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87)**

πρωτοβουλία γυναικών ενάντια στην πατριαρχία
επικοινωνία: κάθε Τρίτη 19:00-22:00 στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87)
mail: enantiastinpatriarxia@gmail.com

Η εξέγερση του Stonewall, τα lgbtq κινήματα και η δυνατότητα επαναστατικής προοπτικής τους.

* Το παρόν κείμενο αποτελεί την εισήγηση στην εκδήλωση "Η εξέγερση του Stonewall, τα lgbtq κινήματα και η δυνατότητα επαναστατικής προοπτικής τους." που πραγματοποιήθηκε στις 16/1, στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87) από την πρωτοβουλία γυναικών ενάντια στην πατριαρχία (επικοινωνία κάθε Τρίτη 19:00-22:00 στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω, mail: enantiastinpatriarxia@gmail.com).

Η πατριαρχία ως αναπόσπαστο κομμάτι του καπιταλισμού

Βασική αρχή του καπιταλιστικού συστήματος είναι η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Οι ιεραρχικά δομημένες σχέσεις, που παράγει αυτή η βασική αρχή ανισότητας και ανελευθερίας, διαχωρίζουν τις κοινωνίες με βάση την ταξική θέση, την εθνική καταγωγή, το χρώμα του δέρματος, το φύλο.

Ο καπιταλισμός εμπεριέχει επιμέρους μορφές εξουσίας, με σκοπό την διάσπαση των από τα κάτω. Γι αυτό το σκοπό, καλλιεργεί και αναπαράγει τον φόβο και τον αποκλεισμό μεταξύ των καταπιεσμένων σε όλα τα πεδία. Η πατριαρχία αποτελεί θεμέλιο λίθο του κόσμου της εξουσίας και βασικό στοιχείο κοινωνικής αναπαραγωγής του. Όπως και κάθε μορφή εξουσίας, υπάρχει, καλλιεργείται και επιβάλλεται σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής οργάνωσης. Πέρα από την εκμ ετάλλευση και την καταπίεση, που επιβάλλεται συνολικά στους από τα κάτω, υπάρχει και η καταπίεση στο πεδίο των διαχωρισμών βάσει φύλου και σεξουαλικότητας. Έτσι, μέσω αυτών και σύμφωνα πάντα με τα πατριαρχικά πρότυπα, η κυριαρχία προσπαθεί να επιβάλλει τον διαχωρισμό της εργατικής τάξης με σκοπό τη διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης.

Στην εποχή της απογείωσης της επίθεσης του κράτους και των αφεντικών, οι βασικοί πυλώνες συγκρότησης του κόσμου της εξουσίας επιχειρούν να μεταφέρουν τη σήψη του κρατικού, καπιταλιστικού και πατριαρχικού τρόπου οργάνωσης στην κοινωνία. Όσο βαθαίνει η κρίση και εντείνεται η επίθεση που δεχόμαστε σε όλα τα πεδία, εντείνεται και η επίθεση στο πεδίο τέτοιων διαχωρισμών. Η πολιτική διαχείριση επιβάλλει το δόγμα της μηδενικής ανοχής εξουδετερώνοντας όποιον περισσεύει, όποιον δεν είναι σύμφωνος με το κοινωνικό πλαίσιο που αυτή ορίζει. Καλλιεργεί, λοιπόν, τον κοινωνικό κανιβαλισμό για να επιβιώσει. Η διάχυση του ρατσισμού και η προώθηση του κοινωνικού εκφασισμού έρχεται ως συνέχεια της θεσμικής κατοχύρωσης της κατάστασης εξάιρεσης για τους κατατρεγμένους και τους απόκληρους, του χαρακτηρισμού τους ως «περιττούς πληθυσμούς». Η ένταση φαινομένων, όπως το αλληλοφάγωμα στην αγορά εργασίας, αλλά και η υπερκατανάλωση των black Friday είναι πλήρως ανάλογα με την ένταση φαινομένων, όπως βιασμοί, ομοφοβικές και τρανσφοβικές επιθέσεις.

Η εξέγερση του Stonewall

*Το παρακάτω ιστορικό αποτελείται από αποσπάσματα της εισήγησης της αναρχικής ομάδας cumulonimbus στην εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του 2ου αναρχικού φεστιβάλ Κέρκυρας με θέμα την εξέγερση του Stonewall, την εξέλιξη των έμφυλων αγώνων και την επαναστατική προοπτική τους.

Η εξέγερση του Stonewall συνίσταται σε μια σειρά εξεγερτικών πρακτικών που έλαβαν χώρα στο Greenwich Vil-lage της Νέας Υόρκης και είχαν ως αφορμή την έφοδο της αστυνομίας στο gay bar “Stonewall Inn” τις πρώτες ώρες της 28ης Ιουνίου 1969. Τα υποκείμενα της εξέγερσης, που κατά κύριο λόγο είναι ομοφυλόφιλοι, λεσβίες, και διεμφυλικά άτομα, αντιστέκονται στην αστυνομική βία και καταστολή που υφίστανται στο ευρύτερο κοινωνικό-πολιτικό πεδίο ως θεσπισμένη (και διαρκή) πραγματικότητα εις βάρος τους. Τα γεγονότα που εκτυλίσσονται εκείνες τις ημέρες στους δρόμους της Νέας Υόρκης θεωρούνται καθοριστικά για την αναβάθμιση και ανάπτυξη της οργάνωσης του αμερικανικού και του διεθνούς ομοφυλοφιλικού κινήματος.

Τα γεγονότα του Stonewall αντιπροσωπεύουν μια

κομβική–μεταβατική στιγμή, κατά την οποία οι καταπιεσμένοι ομοφυλόφιλοι οικειοποιούνται με μαχητικό τρόπο τα δικαιώματα και την ορατότητά τους, αντανακλώντας την επιρροή άλλων περισσότερο ή λιγότερο ριζοσπαστικών κοινωνικών–πολιτικών κινήματων (ή ξεσπασμάτων) της δεκαετίας του 1960, όπως για παράδειγμα είναι οι φοιτητικοί αγώνες του πανεπιστημίου του Berkeley, το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Vietnam, το black power κίνημα, το λεγόμενο δεύτερο κύμα φεμινισμού, η υποκουλτούρα των hippries, η εξέγερση του Harlem κλπ. Στον απόηχο της εξέγερσης σχηματίζονται δεκάδες LGBTQ οργανώσεις που ενθαρρύνουν ανοιχτά τους ομοφυλόφιλους να μην κρύβουν τη σεξουαλική τους ταυτότητα, αμφισβητούν μετωπικά τους αντι-ομοφυλοφιλικούς νόμους και τις προκαταλήψεις, και προπαγανδίζουν την ενεργή συμμετοχή σε πρωτοβουλίες αγώνα.

Αυτή η νέα τροπή του LGBTQ κινήματος εμπλέκει μια πολύ μεγάλη μερίδα ανθρώπων που εγκύπτουν στο ζήτημα της ομοφυλοφιλίας υπό την πολιτική και κοινωνική του διάσταση. Με την εξέγερση του Stonewall, λοιπόν, αποκρυσταλλώνεται κάτι που βρισκόταν ήδη σε διαδικασία εξέλιξης: η καταχώριση του ζητήματος των σεξουαλικών προτιμήσεων ως πολιτικού ζητήματος, παρά ως στενά υποκειμενικού (και σύμφωνα με τους κυρίαρχους κρατικούς και θρησκευτικούς θεσμούς ‘ανώμαλου’ και ‘ανήθικου’ αντίστοιχα) ζητήματος.

Στους ακόλουθους μήνες της εξέγερσης του Stonewall ομοφυλόφιλοι εκδηλώνονται ανοιχτά στις οικογένειες και στο φιλικό–εργασιακό τους περιβάλλον, ενημερωτικά δελτία LGBTQ οργανώσεων δημοσιεύονται σε διάφορες αμερικανικές πολιτείες και τη βόρεια Ευρώπη, ενώ η αμερικανική ψυχιατρική ένωση (APA) αίρει την κατηγοριοποίηση της ομοφυλοφιλίας ως διανοητικής διαταραχής. Τη δεκαετία του 1970, περίπου οι μισές πολιτείες αποποινικοποιούν την ομοφυλοφιλία και, σε γενικές γραμμές, από θέμα taboo η ομοφυλοφιλία αποκτά ευρύτερη κοινωνική αποδοχή. Συνολικά, οι διάφορες εξελίξεις που δρομολογούνται και πραγματοποιούνται σε σύντομο χρονικό διάστημα σε διαφορετικά μέρη χαράσσουν τρόπον τινά μια τομή μεταξύ δύο διακριτών ιστορικών εποχών αναφορικά με το ομοφυλοφιλικό κίνημα: αυτή πριν την εξέγερση του Stone-wall και εκείνη που ακολούθησε την εξέγερση.

Τα γεγονότα του Stonewall δεν συνθέτουν την πρώτη φορά που LGBTQ άτομα αντιστάθηκαν στην αστυνομία· ούτε αποτέλεσαν την πρώτη βίαιη έφοδο που έδρασε καταλυτικά για τη συλλογικοποίηση και την πολιτική οργάνωση. Η σχεδόν μυθική αφήγηση που συνοδεύει το Stonewall συνδέεται με την εδραίωση της διεθνούς επετειακής πρακτικής του ετήσιου gay pride, μια επετειακή πρακτική που είχε επιχειρηθεί να εδραιωθεί από προηγούμενα περιστατικά. Ενδεικτικά είναι το ‘κλίμα αξιοπρέπειας’ που επικρατούσε τις ημέρες μετά την έφοδο σε πρωτοχρονιάτικο χορό το 1965, η εξέγερση μετά από αντίστοιχη έφοδο στην καφετέρια Compton το 1966, ή οι κινητοποιήσεις μετά την έφοδο την πρωτοχρονιά του 1967.

Τα σύγχρονα pride και lgbtq κινήματα

Στις περισσότερες πόλεις, όπου πραγματοποιείται το pride, έχουν αλλοιωθεί πλήρως τα αρχικά χαρακτηριστικά της εξέγερσης του Stonewall. Μέσα στη σημερινή συνθήκη, η μνήμη του Stonewall –καθώς και τα χαρακτηριστικά που έφερε– αποσιωπάται συστηματικά. Η προσπάθεια ενσωμάτωσης των διαφόρων κινήματων και η αλλοίωση των χαρακτηριστικών τους είναι συνήθης πρακτική της κυριαρχίας, για να αφομοιώσει όσους αντιστέκονται και να μειώσει τη ριζοσπαστικότητά τους. Η απονοηματοδότηση των αγώνων και η επανανοηματοδότησή τους από την κυριαρχία και το υπάρχον σύστημα είναι κάτι που δεν μας προκαλεί

εντύπωση. Αλλά είμαστε εδώ, για να τοποθετούμε εκ νέου τα ζητήματα κόντρα στη πατριαρχία και το σύστημα, που την θρέφει. Η σύνδεση του Stonewall με το σύγχρονο pride είναι σαφής, ως προς την ανάγκη του υποκειμένου που καταπιέζεται. Παρ’ όλα αυτά, προκύπτει ένα χάσμα όσον αφορά τα χαρακτηριστικά της πραγμάτωσής τους. Χορηγοί, συνεργασία με δήμους, πρεσβείες και πολιτικά κόμματα ορίζουν το πλαίσιο και τα όρια μιας τέτοιας διαδικασίας. Η οργάνωσή των Pride σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη ως ΜΚΟ, οι χορηγίες τους, η αισθητική τους και η προβολή πολύ συγκεκριμένων προτύπων σε αυτό, αντανακλά ακριβώς αυτή τη συμπόρευσή τους με την πλευρά της κυριαρχίας.

Παράλληλα, το αίτημα για ορατότητα, που μπαίνει κομβικά σαν κάτι που προηγείται οποιουδήποτε άλλου, εμποδίζει από το να εξελιχθεί το pride σε έναν πραγματικό αγώνα για την ισότητα και την ελευθερία. Το αίτημα αυτό δηλώνει ότι, στην πραγματικότητα, η επιδίωξη είναι η ενσωμάτωση στην υπάρχουσα κοινωνία και στο υπάρχον σύστημα. Κάτι το οποίο ούτως η άλλως είναι λάθος, με βάση τη δική μας ανάλυση, γιατί ελεύθεροι και ίσοι θα είμαστε μόνο σε μια αταξική κοινωνία. Ακόμα, το περσινό αίτημα του Athens Pride για παιδεία της κοινωνίας είναι πλήρως συμβατό με τα παραπάνω. Άρα, πρόκειται για μια αποπολιτικοποίηση διαμέσου μιας συγκεκριμένης πολιτικής ιδεολογίας– αυτής του φιλελευθερισμού σήμερα–, που δεν μπορεί και δε θέλει να καλύψει την ανάγκη μας να μιλήσουμε και να παλέψουμε συνολικά τις πολλαπλές μορφές καταπίεσης που δεχόμαστε, όπως αυτές συνυπάρχουν και αλληλοδιαπλέκονται. Όλα αυτά βέβαια δεν αφορούν όλα τα pride, καθώς υπάρχουν και κάποια, όπως στη Πάτρα και την Κρήτη, καθώς και προσπάθειες που βρίσκονται σε εξέλιξη στην Αθήνα που επιδιώκουν να αποτινάξουν τουλάχιστον τα θεσμικά χαρακτηριστικά λειτουργώντας αυτοοργανωμένα.

Η δυνατότητα επαναστατικής προοπτικής τους

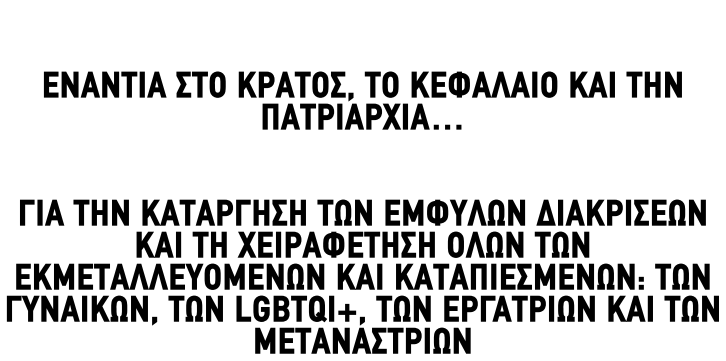
Τα pride φέρουν στο σήμερα την επικαιρότητα της εξέγερσης του Stonewall. Η σημασία της διατήρησης της συλλογικής μας μνήμης είναι πέρα για πέρα αυτονόητη. Οφείλει παρ’ όλα αυτά κάθε τέτοιο κίνημα να μαθαίνει την ιστορία του και να αντλεί από αυτήν τα συμπεράσματα που την αφορούν στο σήμερα ώστε κάθε αγώνας της να έχει νόημα, να οδηγεί στην επιδίωξη όλων μας: να είμαστε όλοι ελεύθεροι.

Απέναντι, λοιπόν, στη μερικότητα των αιτημάτων, που μόνο σε αδιέξοδα μπορεί να οδηγήσει τους αγώνες, να συνολικοποιήσουμε την ανάλυσή μας. Να τοποθετήσουμε τις επιμέρους καταπίεσεις στο ευρύτερο σύστημα καταπίεσης, όπου ζούμε καθημερινά. Να συνδεθούμε και με άλλους αγώνες, των μαθητών, των φοιτητών, των εργαζομένων, με στόχο και όραμα την κοινωνική επανάσταση. Απέναντι σε μια διαταξική ομπρέλα, που χωράει όλους μόνο και μόνο με βάση ένα ειδικό ζήτημα, να προτάξουμε την ταξική συσπείρωση. Γιατί οι ταξικές ανισότητες δεν μπορούν να ξεπεραστούν με βάση μια «κοινή» καταπίεση, η οποία στην πραγματικότητα δεν είναι καθόλου κοινή.

Απέναντι στην ενσωμάτωση κάθε τέτοιου κινήματος, όπως αυτή επιδιώκεται από πλευράς κυριαρχίας, οφείλουμε να προτάξουμε την αντιθεσμικότητα και την αυτοοργάνωση. Κανένα κίνημα που ορίζεται από θεσμικούς φορείς και καθεστωτικές διαδικασίες δε θα μπορέσει ποτέ να βάλει ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά για την ουσιαστική απελευθέρωσή του. Με αυτοοργανωμένες και από τα κάτω διαδικασίες, να συλλογικοποιηθούμε όλοι και με βάση την ειδική καταπίεση που βιώνουμε. Να θέσουμε τα δικά μας χαρακτηριστικά, να μελετήσουμε την ιστορία μας και να επανατοποθετήσουμε τα ζητήματα στο σήμερα.

Ως γυναίκες, έχουμε επιλέξει να συλλογικοποιηθούμε και

εξαιτίας της επίθεσης που βιώνουμε στο κομμάτι των έμφυλων διαχωρισμών. Η επίθεση στο πεδίο αυτό και η επίθεση στη σεξουαλικότητα έχουν κοινή ρίζα την πατριαρχία. Όλη η κριτική, που μας δίνεται η δυνατότητα να κάνουμε, προφανώς δεν αφορά μόνο τα παραπάνω κινήματα, αλλά αντίστοιχα ζητήματα βλέπουμε να υπάρχουν και σε άλλους επιμέρους αγώνες, όπως και αυτοί των γυναικών. Κι εκεί, λοιπόν, δίνουμε κι εμείς τις ανάλογες απαντήσεις και προτάσσουμε οτιδήποτε είναι συμβατό με την αντίληψη που λέει ότι όλες οι επιμέρους καταπίεσεις είναι απόρροια του καπιταλιστικού συστήματος και μόνο εάν συνδεθούν οι επιμέρους αγώνες θα μπορέσουμε να φτάσουμε την πραγματική ελευθερία για όλους μας, που μπορεί να υπάρξει μόνο σε μια αταξική κοινωνία ισότητας και αλληλεγγύης.

...ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

